

השגחה פרטית

דברי
התעוררות
וחיזוק
וסיפורי
השגחה
מופלאים
המתרחשים
בימינו
מתוך
"קו השגחה
פרטית"

פרשיות דברים - ואתחנן תשפ"ה ♦ עלון מס' 169

השגחה שבועית

הפוך ממה שהראש הגויי מבין

איזה איבר הוא חשוב יותר, והשפעתו על חיי האדם רבה יותר - האם איבר שהוא רגיש ועדין, או איבר שהוא מוצק וחסון? ילד קטן לו היה נשאל על כך, היה עונה שלכאורה, איבר שהוא רגיש, רך ועדין, חשיבותו פחותה מזו של איבר גס, חזק ובעל נוכחות. הילד היה טוען שכלל שהאיבר מוצק וחזק, חשיבותו רבה והשפעתו מכרעת לקיום הגוף ולבריאותו. אדם בוגר שיידרש לשאלה, יחשוב מיד על הלב: זהו איבר אדם, עדין ורגיש, שדווקא בו תלוי קיום הגוף. הלב - ככל שהוא עדין, כך הוא משמעותי ואף קריטי להתנהלות הגוף, ואין אדם שיותר על פעילותו של הלב אפילו לשניות בודדות, רחמנא ליצלן...

את התשובה הזאת, כמובא בזוהר בפרשת פנחס, ענה רבי אליעזר הגדול על שאלת גוי שבא לפניו בטענה יצוקה לכאורה: אם נכונה טענתם של בני ישראל, שעם ישראל הוא העם החביב ביותר על הקב"ה - איך ייתכן שהם סובלים ברמה הקשה ביותר, ללא כל השוואה לסבלם של בני שאר האומות? אין זאת, אלא - ביקש הגוי להוכיח - שהעמים האחרים הם נבחרים יותר מעם ישראל, ולכן נגזר עליהם לסבול פחות.

בראשו הגויי הוא הסיק, שמלך גזר מצוקה וסבל - על אותם שהוא אוהב פחות, ומעניק חיים קלים ורגועים - לקרובים אליו ביותר.

משל רבי אליעזר הגדול לתלמידיו את משל הלב: הלב זהו האיבר המעביר את הדם לכל האיברים, ובו תלויים כל חיי האדם. עם זאת, מדובר באיבר שהוא רגיש ועדין יותר משאר האיברים.

לפני שנבאר את הנמשל, נזכיר את עונו של הנחש: "עפר תאכל כל ימי חיך". צדיקים מסבירים, שהקללה הגדולה ביותר היא להיות מנותק מהקב"ה, להרגיש בלתי-תלוי במתנותיו, ולא לחוש צורך בתפילה אליו. הנחש התקלל שהיה לו טוב כל החיים, שלא יצטרך לחפש אוכל, וממילא - שלא יהיה מחובר לה'.

כעת נבין את הנמשל: עם ישראל, העם שבו תלוי כל העולם, חייב להיות תלוי בקב"ה יותר מכל עם אחר, ובלי השוואה כלל. הרי זהו העם שהקב"ה מוכיח, ואלו האנשים שהקב"ה מתייחס אליהם בפרט, מאזין לשוועתם במיוחד, עוזר, מושיע ומגן ביתר שאת, ודואג לכל צרכיהם בהשגחה עליונה מדוקדקת.

הנהגה זו תקפה כלפי עם ישראל בכלל, וכלפי כל יהודי בפרט.

על כל אדם עוברים משברים וגלים; ניסיונות ברוחניות, לצד ניסיונות בגשמיות. אדם עלול להישבר מהקשים, ולטעות ולחשוב שהצרות הן סימן לכך שהקב"ה רחוק ממנו, חס ושלום. בא רבי אליעזר הגדול, ומלמד אותנו שההפך הוא הנכון: כשם שהאיבר העדין ביותר זהו הלב, ועם זאת הוא המשפיע ביותר והחשוב ביותר - כך הניסיונות הם סימן של חיבה יתירה וקרבה לה'.

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

רבי יעקב עמדין משנה את הניגון

מעוניינים בי! אכן, לפנות לה' אך ורק בעת צרה, זהו חיסרון.

אולם, הבה ונראה מבט נוסף על התפילה בעת צרה.

רבי יעקב עמדין מספר, כי בימי חורפו, בהיותו צעיר, היה תמה על הניגון של יעשמת כל חי, בו ממשכים במשפט אחד, ללא פסיק: בכל עת צרה וצוקה, אין לנו מלך עוזר וסומך, אלא אתה.

וכי כך נאה וכך יאה, שרק בעת צרה וצוקה אין לנו מלך אלא אתה? ומה עם זמני השלווה וההרחבה? מה בימים הטובים שבהם הכול בחסדי ה' הולך למישרין? ולכן היה רבי יעקב משנה את הניגון, ומניח פסיק בין חלקי המשפט: פודה ומציל, עונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה, אין לנו מלך עוזר וסומך אלא אתה!

עברו ימים ושנים. רבי יעקב מעיד על עצמו: 'באתי לכלל בינה, ולא שיניתי את מנהג נועם הנגינה'. רבי יעקב חזר לניגון הראשון, וטעמו הנפלא עימו: הגויים עובדי האלילים, כאשר הם חיים בטוב הם מהללים את האליל שלהם, אך כשנהיה להם רע הם כועסים מאוד ורוגזים על אליליהם.

אבל אנחנו, בני ישראל, עם קרובו של מלכנו ומושיענו, איננו כך. גם אם תכפר צרות ואסונות, רח"ל, גם אם חווינו פחד ורדיפות - אנחנו נשארים נאמנים לאבינו שבשמיים, וגם בעת צרה וצוקה אין לנו מלך עוזר וסומך, אלא אתה!

בורא כל העולמים, אין מידתו כמידת בשר ודם. רבינו יונה אומר, כי כאשר שניים מסוכסכים, ולפתע אחד מהם זקוק לעזרת הבר-פלוגתא שלו, מתרעם השני ואומר: עכשיו נזכרת בי?! אבל השי"ת לא כך, וכאשר יהודי פונה אליו בעת צרה, הוא מקשיב לו ועונה לו. כפי שאנו מתחננים בתפילת העמידה: "ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך".

שנזכה להתפלל מתוך שלווה ושמחה, ויתקבלו כל תפילותינו לרצון לפני אבינו שבשמיים, אמן סלה.

(מתוך שיעור 304 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיגו 02-3011904) שיר

בקשו רחמים מרובים
עבור האבדך ר' יצחק בן בשא (קלצקי) הי"ו
קו לחלוקת פרקי תהילים: 077-4822963

תינוק שנולד מכיר רק את אמו, ויודע שהיא המספקת לו את כל צורכו. ככל שהוא גדל הכרתו מתחזקת, והוא שם לב שאמא מחכה לאבא שיביא להם את צרכיהם. אחרי שהוא לומד לבטוח באבא, הוא מגלה שיש פעמים שאבא לא יכול לעזור לו, אבל הוא יכול לעזור לעצמו, או להיעזר באנשים אחרים. כך עולה הוא מדרגה לדרגה, עד שהוא מגלה את האמת: כולם תלויים באבא שבשמיים, שהוא יצר אותנו והוא מכלכל ומחיה אותנו. זהו קורה לו, כשאף אחד מכל מי שהוא מכיר אינו יכול לעזור לו. במצבים אשר אין בהם לאדם שום תחבולה בשום פנים, כמו שנאמר (ירמיה ב, כז): "ובעת רעתם יאמרו, קומה הושיענו". כמו שרבינו מבאר בדרגה השישית שבפרק ז'.

הבה נתבונן בפסוק שמביא רבינו, ירמיהו הנביא מתאר מצב רוחני קשה, בעם ישראל יש עובדי אלילים, הם משוכנעים שהעבודה זרה היא כמו אבא ואמא שלהם, רח"ל. הנביא מתלונן בשם ה': "כי פנו אלי עורך ולא פנים".

הם מחזיקים בהתנכרות האומללה הזאת, עד שמגיע אסון. בעת צרה מתגלה שהעבודה זרה לא יכולה להושיע, ובעת רעתם הם נזכרים בה' ובוכים אליו, "קומה הושיענו!" איננו צריכים להגיע למצב רוחני קשה כל כך, כדי להקיש מהתנהגותם לגבינו. כי גם אם בחסדי ה' בטל היצר לעבודה זרה, הרעיון לא התבטל לגמרי. עדיין יש אנשים שמייחסים כוח ליכולת התכנון המדהימה שלהם, למכשירים משוכללים, לכסף ולניסיון החיים. תחושת היכולת (שאמנם יש בה תועלת רבה) עלולה להשתלט על האדם ולהשכיח ממנו מי נתן לו את כל החיל. רק כשה' משכיבו כמה ימים במיטה ליע, הוא נזכר שבעצם שום דבר לא בידים שלו.

בעל המנורת המאור אומר, כי הדרך הנכונה היא להתפלל בעת שלווה. חכמינו אמרו (סנהדרין מד): "לעולם יקדים אדם תפילה לצרה", כי התפילה הזו מראה שהוא מאמין שכל הטוב והשפע, גם הם "מאת ה' היתה זאת".

אנחנו מוצאים את הגישה הזאת במעשה של יפתח הגלעדי. בני המקום שנאו אותו וגירשוהו, אולם כאשר בני עמון הצרו להם, הם פנו ליפתח. והוא - לא שמח בבקשתם: "הלא שנאתם אותי, ומדוע באתם אלי כאשר צר לכם?" אהה, רק כשאתם צריכים עזרה אני טוב בשבילכם, וביום-יום אתם לא

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארץ ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 00-330-3900-489 • מבלגיה 00-380-844-28

מדום אפריקה 87-551-8521 • מארגנטינה 3988-4031 • מאוקראינה 380-947-100-633 • קו לנשים - שלוחה 4 בתפריט הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

מים בלי ששון

"תקשיב", אמרתי לחבר שלי בשוהה טלפונית, תוך כדי שאני מתהלך בביתי הקט. ברגע הבא כבר לא היה לו למה להקשיב, כי הפלאפון נשטט מידי ונפל לתוך דלי של מי שטיפה.

זה היה בלתי צפוי לחלוטין. בסך הכול רעייתי התכוונה לשטוף את הבית לכבוד שבת, ואני סידרתי עניינים נוספים בפעולות שגרתיות. אני כל כך רגיל לשוחח בפלאפון תוך כדי שאני מתהלך, וידי הימנית אמונה בהחזקת הפלאפון ללא שום תקלה. ועכשיו, כמה מוזר, הפלאפון לא רק נפל, אלא טבע טביעה קטלנית וסיים את חייו.

נאלצתי לקנות פלאפון חדש, בתפילה שהקב"ה ימלא חסרונו. אולם, השגרה לא חזרה לביתנו. במבט לאחור הרגשתי כאילו הוכנסתי לתוך מנהרה חשוכה, שבה כל הזמן קורים דברים בלתי צפויים. פתאום קיבלתי קריאה דחופה לבוא הביתה, כי הרצפה מוצפת מים. הגעתי הביתה כדי להרגיע, וגם כדי לזהות את מקור הבעיה, אולם לא הצלחתי להבין מה קורה פה. האינסטלטור שהוזמן בקריאת חירום, דיווח על פיצוץ בצנרת.

אחר כך הייתה נזילה מהשכנים, ובסתם יום לא סתמי, טפטפו לי טיפות מים על הכובע. אשתי התלוננה על הברז הדולף, ואני הרמתי עיניים לשמיים, מאין יבוא עוזרי?

ביקשתי מה' שיעזור לי, ושאלה את פשר התעלומה האופפת אותנו בשבועות האחרונים. על מה ולמה אנחנו חשופים לנזקי מים בצורה על טבעית ממש? ואז, ברחמי ה' עלה בדעתי לבדוק את המזוהזות.

לתדהמתנו התגלה פסול בדיוק במילה הקשורה למים. במילה "יורה" (ומלקוש) האות ו' הייתה מחוקה, וכך התקבלה המילה "ירה".

הטעות תוקנה, וברוך ה', מאז שבו המים לזרם במסלולם הנכון, והכול הסתדר על הצד היותר טוב.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 240)

המודעה שלא ראינו

מספר יהודי מאשדוד: אשתי עבדה מחוץ לעיר, ומדי יום במשך כשעה הייתה נוסעת למקום עבודתה. ככל שעבר הזמן מאז שהתחילה את העבודה, הלך העניין ונעשה מעיק יותר ויותר. הדרכים היו ארוכות ומתישות, הילדים שבבית חיכו לאמא, וכך מצאנו את עצמנו מצפים לישועה, שהיא תמצא עבודה בתוך העיר.

"אפשר לחשוב שבאשדוד לא צריך עובדות כמוני", חזרה אשתי ואמרה. "הרי ברור שיש כאן ביקוש לעבודה שלי. צריך רק למצוא את המשרד שצריך אותי".

רק למצוא? פירושו: לחפש. רק לחפש? פירושו: לרדוף אחרי כל בדל מידע. מהרגע שהחלטנו שאנחנו מחפשים עבודה בתוך העיר, התחילה אצלנו תקופת החיפושים. כל פעם שיצא לאור מקומון, ידיעון או כל תכריך של מודעות מכל מיני סוגים, היינו הראשונים להעלות אותו הביתה ולבדוק, אולי יש בו בשורה? אולי משהו צריך בדיוק אותנו?

זה הפך לחלק מסדר היום. יש כמה חוברות פרסום שמגיעות בקביעות במוצאי שבת, יש שתיים שבאמצע השבוע, יש גם חוברת שנוחתת בתיבת הדואר ביום חמישי, ובכל פעם, במין אובססיה מיהרנו לדפדף בחוברות ולבדוק מה חדש. כמובן גם את העיתון היומי סקרנו בתשומת לב. ואכן, מדי פעם ניכרה התעוררות בתחום. משרדים חיפשו עובדת בתפקיד שאשתי התאימה לו, והיא שלחה מיד קורות חיים.

בסך הכול שלחנו קורות חיים לעשרים מקומות עבודה! מתוכם חזרו אלינו ארבעה, וכולם אמרו, כל אחד בסגנונו, שזה לא רלוונטי.

באחד הימים, זה כבר היה מאוחר מאוד בלילה, ידענו שכבר הגיע אחד מההיתונים המקומיים ועדיין לא סקרנו אותו. כבר הייתי עייף מאוד, ואמרתי, "נראה לי שלרדת עכשיו במיוחד כדי לקחת את העיתון, זאת השתדלות יתירה. זה כבר יותר מדי. אם הקדוש ברוך הוא רוצה לתת לך עבודה באשדוד, זה יגיע גם בלי המאמץ הגדול שנדרש מאיתנו עכשיו כדי לקרוא את המודעה".

זה. הלכנו לישון בלי לקרוא את העיתון. העזנו לעשות את זה!

הבוקר אור, ואשתי מקבלת טלפון מחברה שלה. החברה ראתה את העיתון של אתמול, וקלטה מודעה של דרושים שהיא בדיוק מהסוג שאשתי מחפשת. שלחנו קורות חיים, והנה, מיד אחרי שהפקס נשלח חזרו אלינו, קראו לה לראיון, ובסופו

מה שמתאים בדיוק

יש לי בית דפוס בירושלים. מדי יום יוצאים מהמכונות מודעות, פליירים, חוברות ועוד. ביום חמישי האחרון התקשרו אלי מהנהלת המוסדות של קהילה מסוימת, וביקשו שאדפיס להם חוברות.

"בשמחה", אמרתי להם. "אם תשלחו את החומר עד הצהריים, העבודה תהיה מוכנה היום; ואם תשלחו אותו אחר כך, החוברות תהיינה מודפסות היום, אבל - כמו שאתם יודעים, כאשר מדפיסים חוברת נותרים שוליים לבנים, ובשביל לקבל מראה נאה ומושלם צריך לחתוך את השוליים. החיתוך נעשה באמצעות מכונה אחרת, הוא אורך זמן, וכאמור - אם החומר לא יגיע עד הצהריים, לא אספיק לעשות זאת היום, אלא רק מחר".

"לא שייך!" הם הגיבו, ופנו לחפש בית דפוס אחר. למחרת, ביום שישי בבוקר, התקשר אלי ידיד מבית שמש, גם הוא בעל בית דפוס. "תוכל להדפיס היום חוברות בשביל בית כנסת?" הוא שאל.

"של מוסדות איקס מירושלים?" ניחשתי.

"לא ולא. מוסדות איקס דווקא ביקשו ממני עבודה, וכעת אני עסוק בה, ולכן איני יכול להתפנות לעבודה אחרת, של בית כנסת אחר. תרצה להדפיס להם את החוברות?" הוא נתן לי מספר טלפון של אחד הגבאים. דיברתי איתם, והסברתי כי בפרק זמן כה קצר, איני חותך את השוליים. "זה בסדר גם כך", הם הגיבו, "העיקר שהחוברות תהיינה מוכנות כבר".

ואני עמדתי והשתוממתי, איך הקב"ה מנהל את עולמו. איך הוא מסובב את הלוקחות מבית דפוס למשנהו, ואיך הוא שולח לכל אחד עבודה שמתאימה לו. וגם אם משהו מחליט שאני לא מתאים, אני לא צריך לדאוג. ה' שולח לי את מה שמתאים לי בדיוק.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 242)

שתיקה יפה בשעת קפה

באותו בוקר הרגשתי לחוץ ממש. בעוד כמה ימים יכנס החג, ובצהריים, כשאחזור מהכולל ונוות ביתי תשאל האם יש לי כסף לקניות לקראתו, אצטרך לענות משהו. החלטתי שאנסה להשיג הלוואה, כדי שיהיה לי מה לענות. לא התכוונתי להפריע לאי מי בלימודי. נכנסתי לחדר הקפה, ופגשתי שם באברך שמכין לעצמו קפה. שאלתי אותו, "יש לך כסף להלוות לי?"

הוא התנצל שלא, וממש בתוך המשפט שלו נכנס אברך נוסף לפינת הקפה, ובתנועות פזיזות הכין לעצמו את המשקה החם. "תיהר!" קראתי לעברו. "הקפה הולך להישפך לך", הזהיר אותי חברי, אבל אותו אברך היה זוחח משהו ולא מיתן את תנועותיו. "יהיה בסדר", הוא טען, ורגע אחר כך קרה הדבר הצפוי ביותר. הקפה נשפך עליי.

זה לא סתם נשפך עליי. זה הכתים את הציצית החדשה שלי, ציצית צמר יפה שחידשתי באותו יום! וכבר הסברתי שמצבי הכלכלי הוא לא משהו, והציצית הזו עלתה לי דמים מרובים. עד שקניתי אותה ועד שחידשתי אותה, והנה היא כבר מוכתמת בכתם קפה מכוער.

השלוחה
לשמיעת

הסיפורים

שהתפרסמו בעלון

6176* שלוחה 2 ואחר כך 9

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

אני רוצה להביע את תודתי העמוקה למערכת קו השגחה פרטית ולכל הפעילים והמעפילים המסורים. לא מומן התחלתי להאזין לתכנים המועברים בקו, ואני חייב לשתף אתכם בכך שחוויתי שינוי עצום בחיי. כל צורת החשיבה שלי השתנתה לחלוטין. התחלתי לחיות בתחושה מרוממת שאני נמצא בצל כנפיו של הקב"ה. כשקורא לי דבר טוב, באופן טבעי אני מודה לו: אך, השינוי הגדול באמת מתבטא כשקורה משהו פחות טוב, שאם, במקום להיכנס למצוקה וללחץ אני מבין שגם זה מגיע מן השמיים. זו תפנית אדירה, ממש כניסה לאוירה רוחנית אחרת. ועל כך אני רוצה להודות לכם מקרב לב, ומי ייתן לה' ישלם לכם את שכרכם במלואו.

מפיצים אמונה ורואים ישועות

יש לי דירה להשכרה, ולעזרי כמה חודשים היא עמדה ריקה. חששתי מאוד שלא אמצא שוכרים בקרוב. החלטתי לתרום להפצת האמונה והבטחון ביישוב שלם, באמונה שזו תעמוד לי למצוא שוכר מתאים. באופן מדהים, לא עברו ימים ספורים, והנה קרה! נמצא שוכר טוב והגנן בדיוק כמו שקיוויתי. ומיד חתמנו על חוזה. אני מרגיש שחיותי לישועה בזכות שחיזקתי עוד יהודים באמונה ובבטחון.

של דבר היא נקלטה שם, וכיום היא עובדת בעבודה שמתאימה לה בתוככי העיר, בלי צורך בנסיעות מפרכות. ראינו איך משמיים הקב"ה סידר לה את העבודה הזאת, ודווקא כאשר הרפינו מההשתדלות; דווקא כאשר עזבנו את המרוץ, ותלינו ייבנו בה' לבדו. (ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 246)

אם אתה משמח את שלי

גיליתי אותך, כמה שבועות אחרי שהגעתי לגור בדירה שבה אני מתגורר כעת: שכן שהוא יהודי מבוגר, המתגורר לבדו בחדר. בודד, שבור ואומלל. קורות חייו עמוסים בכאב ובעצב. קרובי משפחה אין לו, ויהודים טובים עוזרים לו פה ושם. מדי פעם מישוה נזכר בו ולוקח עליו חסות ללא כל מחויבות, וכך עוברים עליו ימים ולילות. בעיקר לילות.

שאלתי את עצמי 'מהיכן ירק זה חי?', והמסקנה שלי הייתה עגומה. אין לי כל מושג, וגם לאחרים לא. יום אחד שאלתי אותו האם הוא רוצה אוכל ביתי חם. הוא הנהן לחיוב, ובאותו יום קיבל ארוחת צהריים חמה. זה היה הפתח, שבעקבותיו המשכתי לשלוח לו מדי צהריים ארוחת מבושלת. כל המשפחה שלי כבר הייתה שייכת לחסד הזה.

החסד, שבתחילה היה כמין התנדבות ופרץ של רצון טוב, הפך למחויבות. אחרי תקופה, כבר לא הספיקה לו המנה הרגילה שהבאתי לו. הוא העדיף אוכל מסוים, ודרש שאשים לב ולא אתבלבל. כמו כן, הוא רצה שאצטרף סלט ירקות, חתוך לחתיכות קטנות מספיק, וגם סלט פירות על זו הדרך.

בתחילה לא שמתי לב שהעניין הולך ונעשה מעיק. הוא ביקש שאחזיק? אחתוך. רוצה סלט? סלט. כך יצא שמלבד הארוחה המבושלת, מעשה ידי רעייתי תחי, נעמדתי גם אני לחיתוך הירקות והפירות. זה ארך די הרבה זמן, והרגשתי כי העניין הזה כבר מעבר לכוחותיי. חשבתי שלא יקרה כלום אם השכן יחתוך בעצמו את הסלט. החלטתי שאני ממשיך עם החסד, אלא שאני מצרף לו ירקות ופירות שלמים.

באותו רגע לא קלטתי, שלא רק שההחלטה הזו לא חסכה לי זמן, אלא היא הביאה בעקבותיה עוגמת נפש רבה. לא קישרתי בינה לבין התפתחות לא נעימה שקרתה בין כותלי ביתי, אבל הקב"ה רצה שאקלוט, וריחם עליי.

אחרי כמה שבועות מאז אותה החלטה אומללה, פגשתי חבר שמכיר את שכני ומנסה לעזור לו. "כל הכבוד לך", הוא אמר לי, "אין לך מושג איזה חסד אתה עושה בזה שאתה שולח לשכן שלך אוכל מדי יום". הנהנתי. בכלל לא התכוונתי שהוא ידע על החסד הפרטי שלי עם השכן שה' זימן לי. כנראה שהשכן באמת מאד נהנה אם הוא סיפר על הארוחות. באופן כללי לא זכיתי לשמוע ממנו מילים טובות, והכרת הטובה העקיפה שלו עודדה אותי מאד.

"תדע לך, שמאוד חשוב שהאוכל יהיה אסתטי", הוא הוסיף. "תשלח לו את הירקות חתוכים וארוחים יפה, ותעשה את המצווה בשלמות!"

הוא דיבר בחום, כמו מישוה שמכיר את היהודי מקרוב, ומאמין שיש משמעות לאופן ההגשה. הוא גם עשה רושם שהוא יודע מה זה דורש. הוא בעצמו מתאמץ לעזור וכשרואים את השני מתאמץ, מוכנים להתייגע גם כן. החלטתי לקחת את דבריו ברצינות, וכבר למחרת חזרתי למנהגי הישן - לחתוך את הירקות.

רגע לפני שאני משתף אתכם במה שאירע כמה דקות לאחר מכן, אספר לכם על מה שעבר עלינו מאז שהפסקתי לחתוך את הירקות. כפי הידוע, השכן אינו האדם היחיד שאני נותן לו לאכול. יש לי תינוק, אוצר נפלא ששלח לנו ה'. בשעת הצהריים אני צריך לתת לתינוק את האוכל שלו, אולם בשבועות האחרונים הפך הנושא למורכב במיוחד. התינוק מאס במטרגה, ובכל פעם שהגיע הזמן לתת לו לאכול, הוא דחה את הבקבוק. כאשר בכל זאת הסכים למצוץ ממנו כמה טיפות, הוא מיד פלט אותן. לא הבנו מה קורה איתו, ולמה הילד כל כך נרגז. הרי בעבר הלא רחוק הוא אכל יפה את הארוחה, ואילו בתקופה האחרונה נהפך כל העניין לצרה צרורה. התינוק בוכה ואינו נרגע, ואני צריך להסתובב סביבו והוא סביבי, ושנינו מסתובבים בבית בלי יכולת לעשות שום דבר נוסף.

גם באותו יום שחתכתי את הירקות, השמיע התינוק את קולו. הוא בכה כי היה רעב וביקש אוכל. הכנתי לו בקבוק מטרגה, והנה - הוא מוצץ אותו בשקיקה! האוכל נבלע וגם מתעכל. הוא לא פולט ולא מקיא, אלא פשוט אוכל! זה היה בולט: אני התאמצתי בחיתוך הירקות והפירות למען יהודי, והתינוק חזר לאכול בבריאות ככל התינוקות.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 241)

האברך ששפך את הקפה נבוך מאוד. הוא כבר למד את הלקח, ואני ריחמתי עליו. ראיתי שאכפת לו, והוא לא יודע מה לעשות עם עצמו. הסתכלתי על הציצית שלי כדי לאמוד נזקים, והוא אמר לי, "אני יודע שהרסתי לך. כמה אני צריך לשלם?"

רציתי לומר לו מילים כדורבנות על כל ההתנהגות שלו, ואולי גם להודיע לו ששום תשלום לא יכפר על הבושות וכאב הלב, אבל הקב"ה נתן לי כוחות, ואני בלמתי את פי, ושום דבר מכל הנ"ל לא השתחרר ממני. "זה בסדר", אמרתי לו. "אני כבר אסתדר עם זה".

שטפתי את הכתם במי ברו והצלחתי לעמעם אותו מעט. חזרתי להיכל הלימוד, ותהיתי מה לעשות עכשיו. הרי כל המטרה שלי בכניסה לפינת הקפה הייתה להשיג הלוואה, ואם לא הצלחתי שם, אולי כדאי שאפנה אל הלומדים.

באותו רגע פנה אלי אחד מהאברכים האמידים. הוא אינו נוהג לחלק כסף, אבל הפעם 'משום מה' הוא הוציא מכיסו חמש מאות ש"ח, נתן לי ואמר, "שיהיה לך להוצאות החג". ואני ידעתי כי הזכות של 'הבולם פיו בשעת מריבה' היא שעמדה לי, ובזכות האירופק הגיעה הישועה.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 243)

הסגולה הכי טובה

"אני צריך סגולה למציאת אבידה", אמר לי חברי בשיא הלחץ. ישבנו בטנדר והוא גילה שאבדה לו פרשייה של תפילין. הוא סופר סת"ם, ואבידה שכזאת היא אבידה גדולה.

אמרתי לו, "הסגולה הכי טובה היא חיזוק באמונה, שהקדוש ברוך הוא יחזיר לך את זה".

הוא התחנך באמונה, אמר שהכול לטובה, וברוך ה', תוך כמה דקות הוא מצא את האבידה.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 244)

מצווה גוררת מצווה

בשבת התארחתי בביתו של אבי בקרית צאנז שבטנגינה, ובמוצאי שבת יצאתי לכיוון התחנה, כדי לעלות על האוטובוס הנוסע לירושלים ולשוב הביתה. יצאתי מאוחר מדי. הדרך מבית אבי עד לתחנה אורכת כעשר דקות, וראיתי שהאוטובוס עומד להגיע בעוד שתי דקות. ידעתי שאם לא אשיג אותו, אצטרך לחכות זמן רב עד לאוטובוס הבא.

מיד כשיצאתי ראיתי יהודי חונה בתוך רכב, ליד בית אבי. שאלתי אותו, "תוכל להקפיץ אותי לתחנה? האוטובוס צריך להגיע בעוד שתי דקות".

"בשמחה", ענה לי היהודי במאור פנים, וחיש קל הביא אותי לתחנה. הגענו עוד לפני שהאוטובוס הגיע.

ברגע שהוא פתח את דלת המכונית, ניגש אליי יהודי ותיק בידי, ושאל אותי: "אתה מקומי? אולי אתה מכיר את האדם שהתיק הזה שייך לו?" על התיק היה רשום שם משפחה. הנהג שלקח אותי התבונן, והתרגש: "זהו שם המשפחה של אחותי שהתארכה אצלי בשבת!"

זה היה מדהים. הוא עזר לי להגיע לתחנה, ובזכות החסד שלו הוא זכה להשיב את האבידה של אחותו.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 245)

קח גם אתה שותפות קבועה
בהפצת "ההשגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם

ותזכה גם אתה לראות את ההשגחה הפרטית בכל העניינים

התקשרו עכשיו למוקד הישועות 02-6313-742

או בקו השגחה פרטית 02.30.11.300 | שלוחה 6

העברה לבנק לאומי
בנק 10 | טניף 902 | חשבון 57390056
משלוח בדואר
ל.ת.ד. 5475 ירושלים
בעמדות נדרים פלוס
ע"ש השגחה פרטית

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

זכו בשותפות קבועה "במוקד הפצה"

אנא התפללו לזיווג הגון מרים מרלה בת נועה רחל
ומרדכי חיים בן נועה רחל בעיתו ובזמנו. אמן.

לשונם הזהב

השגחה פרטית בספרים הקדושים

לרדוף אחר התפילה בכל עת

כבר ידעת שמשחרב בית המקדש אין לנו במקום קרבן אלא תפילה ותשובה. מעתה יהא אדם רדוף אחר התפילה תמיד, ולא בזמן הצרות בלבד, אלא בכל יום. דרך הערה אמרו: "לעולם יקדים אדם תפילה לצרה, שנאמר: העירך שועך לא בצר". וכן אמרו: "כל המאמץ עצמו בתפילה מלמטה אין לו צרים מלמעלה", ו"לעולם יבקש אדם רחמים שיהו הכל מאמצין כחו". וישתדל ברוב אזהבים, שאין לך אזהב שאין לו מקום, ובמשלי הערב אמרו: "אל ימנע בעיניך שונא אחד, ואל ירבו בעיניך אלף אזהבים".

(ספר הבחירה למאיר)

התפילה מונעת את הצרה מלבו

בסוף ספר אהבת חסד הועתקה "מרגינתא טבא", וזה לשונו שם (סקט"ז): "ליזהר שהפחד והצער והכניעה שאדם מכניע את עצמו בעת צרתו וסכנתו ח"ו, כן ינהג את עצמו אף שהוא בשלווה - בכניעה, בפחד ובענווה", עכ"ל. והנה עיקר הלכה זו מפורשת בגמ' (סנהדרין מ"ד): "היערך שועך לא

בצר (איוב ל"ו), אמר רבי אלעזר לעולם יקדים אדם תפילה לצרה", עיין שם. ובאמת דבר זה הוא סגולה מכל הסגולות להינצל מכל צרה, שהרי, על פי רוב כל עיקר מטרת הצרות והייסורים הם לעורר את האדם לתפילה ותחנונים, וכמפורש בחז"ל (יבמות ס"ד): "שאבותינו היו עקורים, מפני שהקב"ה התאוה לתפילתם". ואם כן, אם יקדים האדם הצעקות והתפילות לפני הצרה, כבר יצא ידי חובתו, ולא תבוא עליו הצרה. אמנם הלשון שכתב "ליזהר", מפני שבלא זה יש גם סכנה בדבר, אחרי שמפורש

שזו היא סיבה שתגיע צרה - בכדי שיתפלל, נמצא שחסרון התפילה מביא איתו סכנה חס ושלום. אבל כשמקדים מצד עצמו להרגיש כאילו כבר באה לו הסכנה, ומתפלל עליה שלא תבוא, חוסך לו, ששוב אינו צריך שתבוא הצרה באמת.

(שערים בתפילה שער ביצור אות ז')

התפילה ממתיקה את הדין בשורשו

כאשר נופל על אדם פחד מאיזה דבר, אז תיכף יבקש רחמים להינצל מזה. כי לכך עוררוהו מן השמים "לעולם יקדים אדם תפילה לצרה", ומניין יודע קודם מן הצרה רחמנא ליצלן, רק ה' יתברך מעורר על ידי הפחד. כי יש דינא קשיא רחמנא ליצלן, שאי אפשר להמתיק אחר צאתו לאוויר העולם, רק צריך להמתיקו בשורשו בעודו בבטן אמו. דמזל הוא השורש כידוע, וכמו שכתבתי במקום אחר, ומזליה חזי מה שהוא בשורש עדיין, ומיבעית. ובתפילה ממתיק בשורש, עד שיצא אחר כך טוב.

(צדקת הצדיק אות קסט)

להקדים תפילה לצרה

נאמר בספר איוב (לו, יט): "היערך שועך לא בצר" - חבריו של איוב אמרו לו: האם הקדמת וערכת את שוועתך, עד שלא באה עת צרה? מכאן אמר רבי אלעזר: לעולם יקדים אדם תפילה לצרה, שנאמר: "לעולם יקדים אדם תפילה לצרה בין בית אל ובין העי, לא בשתייר ישראלי שריד ופליט. ריש לקיש אמר: המאמץ עצמו בתפילה מלמטה, אין לו צרים (מקטרגים ומשטינים) מלמעלה. וכך דרש את הפסוק (שהוזכר למעלה): האם ערכת שוועתך? שאילו עשית כן, לא היו לך צרים. ר' יוחנן אמר: לעולם יבקש אדם רחמים, שיהו הכל מאמצין את כחו - שסייעהו מלאכי השרת, ואל יהו לו צרים מלמעלה. וכך דרש את הפסוק: האם ערכת שוועתך שלא יהיו לך מקטרגים ומשטינים, ושמלאכי השרת יסייעו בעדך?"

(מסכת סנהדרין דף מ"ד ע"ב)

מקום קל לבטל

יהא אדם זהיר להקדים לכל דבר תפילתו, כי מקודם בקל יותר לבטל הרעה, כמו שאמרו רז"ל: "לעולם יקדים אדם תפילה לצרה". על כן נהגו אנשי מעשה, קודם שעושים איזה שמחת גישואין בנו או בתו, להתפלל שלא ישלוט מידת הדין ועין הרע. ומנהג נכון הוא.

(אהרית הקדוש אות ז', אשר כתב עליו בעל השבט מוסר: "יהוא ספר מעט הכמות ורב האיכות")

יש לכם מאמר מחזור מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (עריפות תינתן למאמרים הקשורים לפרשת השבוע או לענייני דיומא) | במייל T023011300@gmail.com | בפקס 02-6599189

נקודה מתוך שיעורו המופלא של

הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מליקוד

לבנות את הבית עם אהבת ישראל

לביתו: "ישיב דוד לברך את ביתו". כך חוזרים הביתה - נכנסים בלב שמח ומברכים את כולם. דוד המלך, כשדיבר עם נבל הכרמלי (לפני שידע שהוא רשע, כשעדיין לא חשד בו), אמר לו: "תנה נא את אשר תמצא ידך לעבדיך, ולבנך לדוד!" (שמואל א כה, ח). דוד המלך כינה את עצמו "בן" של איש שיחיו! כך מצינו אצל אברהם אבינו, שאמר: "כי אנשים אחים אנחנו!" וכן יעקב אבינו דיבר בלשון חיבה ואמר לאנשי חרן: "אח, מאין אתם?" תפקידו של כל יהודי לדבר תמיד עם כל אדם בחמימות, באהבה ובשמחה. כך נוהגים כשמגיעים הביתה, וכך מדברים עם חברים. בדרך זו תתרבה האהבה בתוך עם ישראל, ונזכה לבניין הבית במהרה בימינו, אמן.

בימים אלו של אבל על חורבן בית המקדש, עלינו לתקן את שנאת החינם שגרמה לחורבן, וזאת על ידי הגברת אהבת ישראל. איך עושים זאת? כל אחד מאיתנו יכול לקחת על עצמו לקבל כל אדם בסבר פנים יפות, ולדבר עם רעהו בנעימות ובשמחה. כשפוגשים חבר, לומר לו במאור פנים: "מה שלומך, ידידי היקר?" נכחתי פעם במקום כשראש ישיבה חדש, שהיו לו קשיים מסוימים, נכנס לחדרו של המשגיח רבי נתן וואכטפויגל זצ"ל. המשגיח קיבל את פניו בחביבות כה רבה, ובקול רם ומלא אמפתיה אמר במנגינה נעימה: "מה שלומך???" בנביא שמואל (ב ו, כ), לאחר שכתוב שדוד המלך רקד לפני הארון, מתואר כיצד נכנס

שיעורי הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מליקוד נמסרים מידי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלושה 2 > 2 (לאחר בחירת השפה)

העלון יצא לאור גם באידיש אנגלית וספרדית
לקבלת העלון במייל B023011300@GMAIL.COM

לשליחת סיפורים במייל: hphp6176@gmail.com

לכל הישובים הללו הגענו בזכותכם, שותפינו הנאמנים להפצת אור האמונה.

אביאל
| אבן
| יהודה | אבני
| חפץ | אדם
| אופקים | אור הנגב
| אור יהודה | אור עקיבא | אור | אחיטוב
| אחיעזר | אילת השחר | אילת | אלומה
| אלון מורה | אלינן | אלישיב
| אלישבע | אלעד | אלקוש | אלקנה
| אמירים | אספרופרת | אריאל | אשדוד
| אשחר | אשקלון | באר טוביה | באר
| יעקב | באר שבע | בית ביה | בית
| אל | בית גמליאל | בית הגדי |
| בית זית | בית חורון | בית חלקיה
| בית נקופה | בית שאן | בית שמש
| ביתר עילית | בני זכאי | בני ברק בני
| דקלים | בני יהודה | בני עישי
| בענינה | ברי יוחאי | ברבים | ברקת
| בת ים | בת עין | בער בנימין | בעת
| אדם | גבעת זאב | גבעת חיים | גבעת
| שמואל | גבעת | גדרה | גן יונה | גני
| מודיעין | גני תקווה | גשר הנין | גבעה
| רודן | גזית | גזית | גזית | גזית
| חולון | חיפה | חלמיש | חמד | חסיף
| חצור הגלילית | חרש | חשמונאים | טבריה
| טולסטון | טלמון | טאט עמרים | יבנה | יבנאל
| יד בנימין | יהוד-מונטון | ישיבה | יסודות
| יצהר | יקנעם עילית | ירוחם | ירושלים | ישיב טוב
| ישוב נחליאל | ישיע | ישוב השחר | ישוב יעקב
| כלי | כפר גרעון | כפר ח' | כפר ח' | כפר
| חושן | כפר ח' | כפר סבא | כרית צור | כרמיאל
| כרמל | לוד | מאב חורון | מבשרת ציון | מגדל העמק
| מודיעין | מודיעין-מכבים-רעות | מודיעין עילית | מושב
| אביאל | מושב שדה נטויה | מזרית בינה | מירון | מעלים
| מען | מעלה אדומים | מעלה אפרים | מעלה עמוס | מעלות
| מעלות-תרשימא | מעלות יהודה | מעלה ירום | מצפה
| רמון | מתתיהו | נהריה | נב | נוה דניאל | טף אילון | נף
| אילון ב | טף הגליל | נחשה | נחליאל | נחלים | נחם
| נסעים | נס ציונה | נצר חזני | נריה | נתיבות | נתניה
| ספסופה | עופרה | עזעם | עז | על | עמנואל | ענב
| עפולה | עץ אפרים | ערד | עתלית | עתניאל
| פורת | פרדס תה-רכור | פתח תקווה | צור
| הדסה | צפת | קדומים | קריית | קוממיות
| קצרי | קריית אוטו | קריית ארבע | קריית
| אתא | קריית באליק | קריית גת | קריית
| טבעון | קריית ים | קריית ערים
| קריית מוצקין | קריית מלאכי | קריית
| שמונה | קרית שומרון | קשת
| ראש העין | ראשון לציון | רבבה
| רחובות | רכסים | רמלה
| רמת אביב | רמת גן | רמת
| השרון | רעננה | שבת
| רחל | שבי שומרון | שדה
| איל | שדרות | שוהם
| שומרה | שילה
| שלוחה | שמונה
| שעלבים | שער
| אפרים | תל
| אביב - יפו
| תנוע |
| תפוח
| תקוה

על כל מקום שזכינו
להגיע יש עשרות
מקומות

שעוד מחכים לנו.

...

קחו גם אתם חלק בהפצה
והתקשרו כעת למספר

***6176**

שלוחה 2